

Pentru Hannah

Holly Webb
PEPPER,
PISOIAȘUL MISTERIOS

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Ana Dragomirescu

LITERA
București

The Mystery Kitten

Holly Webb

Copyright text © 2020 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2020 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Pepper, pisoișul misterios

Holly Webb

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Delia Zabareanu

Copertă: Andreea Apostol

Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY

Pepper, pisoișul misterios / Holly Webb;

trad.: Ana Dragomirescu – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7133-2

I. Webb, Holly

II. Dragomirescu, Ana (trad.)

82-93-34=135.1

778.534.6

Capitolul 1

Elsa se gândea că era tare ciudat să-și înceapă Crăciunul așa. Școala se încheiase cu o zi înainte și fetei i se părea că ar fi trebuit să scrie toți felicitări sau să pregătească mâncărurile de sărbători împreună cu ai săi. În schimb, ea alerga de colo până colo, încercând să-și amintească în care cutie își pusese puloverul mov și unde erau micile sale pisici de porțelan.

Casa arăta complet goală. Doar cutii peste cutii ce așteptau să fie încărcate mai târziu, în cursul dimineții, în camionul firmei de mutări. Patul ei se găsea încă în camera pe care, până atunci, o împărțise cu Sara, dar Elsa își petrecuse noaptea într-un sac de dormit, căci așternuturile, pilotele și pernele fuseseră împachetate.

Era palpitant, dar și înfricoșător. Noua lor locuință se afla departe, la două ore de mers cu mașina. După Crăciun, tata urma să aibă un nou loc de muncă, iar Elsa și Sara aveau să meargă la alte școli.

Totul se schimba.

– Elsa, cum merge? Gata cu împachetatul?

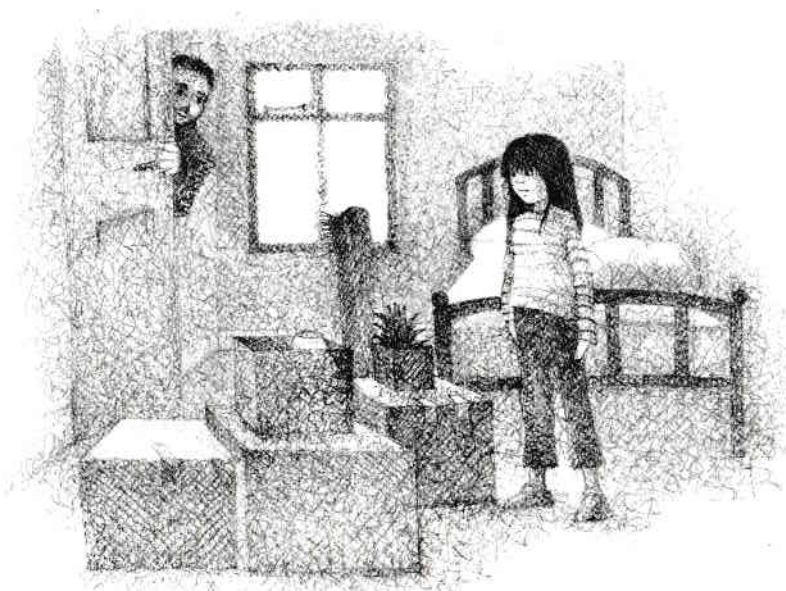
Tata băgase capul pe ușa dormitorului. Elsa își zise în gând că părea

foarte fericit. Dar și un pic stresat. Ultimele câteva zile fuseseră foarte încărcate.

– Cred că da.

Fata se răsuci încet, cercetând dormitorul straniu, rămas pustiu.

– Ești nerăbdătoare să ai camera ta în noua locuință? o întrebă tata, zâmbind larg. Acum n-o să te mai plângi că hainele Sarei sunt împrăștiate peste tot!

Elsa dădu din cap în semn de încuviințare. Își dorise de când lumea să aibă camera ei. Dar acum, că în sfârșit urma să se întâmple, nu știa cum va fi să doarmă tot timpul singură. De fiecare dată când Sara rămânea peste noapte la prietenele ei, se simțea tare ciudat fără ea.

– Hai jos, scumpo! îi zise tata. Trebuie să mănânci ceva la micul dejun. O să fie o zi lungă.

Elsa îl urmă, dar în vreme ce tata cobora treptele, fata se opri pentru o clipă în pragul camerei și se uită înapoi.

– O să fie bine, își spuse ea, încrucisând degetele. O să fie...

Pisoiul se împiedică de scândurile prăfuite ale podelei și mieună supărat. Îi era foame și nu știa unde dispăruseră cu toții. El adormise în colțul îndepărtat al podului, pe jumătate înfășurat într-un cearșaf care acoperea niște mobilă. Îi plăcea acolo. Cei patru frați și surori ai lui se zvârcoleau, dădeau din picioare și se fâțâiau așa de mult, încât uneori era bine să doarmă un pic mai departe.

De obicei, mama venea și-l gonia înapoi în culcușul pe care-l făcuse pentru ei într-o ladă cu haine vechi, dar în dimineața aceea se trezise de unul singur. Podul era înghețat, iar pisoiul tremura îngrozitor, rotindu-și privirea în căutarea familiei lui. Se poticnea, adulmeca și mieuna, însă nici urmă de pisoi ascunși în spatele cutiilor sau așteptând să iasă de sub fotoliul ponosit.

Toți dispăru-
seră. Motănelul
se opri în loc,
cu ochii la fos-
tul lor culcuș.

Încă simțea
mirosul mamei
și al celorlalți
pui. Vedea până
și adânciturile în care

se ghemuiseră cu o noapte în urmă.
Opintindu-se, se cățără trist peste
marginea ruptă a cutiei și se strecură
într-un pulover zdrențuit, încercând să
se încălzească.

Un frățior sau o surioară scăpase o
fărâmbă din puiul gătit pe care mama
îl adusese sus pentru ei, iar motănelul
îi simți mirosul. Nerăbdător, amușină
după bucățica de mâncare, pe care o

înfulecă. Apoi se încolăci în pulover,
așteptând ca mama lui să se întoarcă
după el. Știa că avea să vină curând.
Era sigur.

Elsa stătea turcește în mijlocul
patului și se uita la noua ei cameră. Era
așa de mare! Când veniseră să vadă
casa, încăperea fusese plină de mobili-
er. Îi era greu să-și imagineze cum avea
să arate cu lucrurile ei. Tata îi promi-
sese că o va lăsa să-l ajute la zugrăvit
pereții, dar mai erau multe de făcut
până atunci.

– Cred că tu ai o cameră mai mare
decât a mea.

Sara băgă capul pe ușă și miji ochii,
încercând să măsoare în gând.

– Nu fac schimb! spuse repede Elsa.

Se îndrăgostise deja de noua cameră și nu intenționa să i-o cedeze Sarei. Avea planuri cu ea. Avea să zugrăvească violet în locul vechiului tapet spălăcit și poate să adauge câteva luminițe. Pe astea putea să le obțină în curând, dacă tata avea să-i dea niște bani de buzunar în avans.

– Nu-i nimic, rânji Sara. Îmi place camera mea. Are o grămadă de rafturi și un șemineu vechi. E chiar drăguță!

– Ai despachetat ceva? o întrebă Elsa, privind către mormanul de cutii din fața ferestrei.

Ea își pusese câteva haine în dulap, dar atât.

– Totul, răspuse Sara înfumurată, iar Elsa oftă.

Ar fi trebuit să continue cu despachetatul, însă de fiecare dată când deschidea o cutie începea să se gândească la fosta lor casă și la prietenii ei...

– Grădina e grozavă, spuse Sara, croindu-și drum printre cutii și mergând să-și arunce ochii pe fereastră. Acum, că avem o grădină numai bună, categoric putem să ne luăm un câine. O să mă mai țin de capul tatei.

